

Fulls de la Revista

Sumari

Exordi
JOSEFA CONTIJOCH

En el llindar del capvespre
CARME JORDI

Silencis familiars
ALBERT CAROL

Marques de biblioteca
CARME ARENAS NOGUERA

L'il·lustrador d'aquests Fulls, *Isaac d'Aiguaviva*, nom artístic de **Pere Romagós i Planas**, va néixer a Girona l'any 1960. Ha estudiat a la Facultat de Belles Arts Sant Jordi de Barcelona, que li va concedir una Beca de paisatge a la Fundació Rodríguez Acosta de Granada l'any 1983. Ha guanyat diversos premis de pintura i ha realitzat exposicions individuals en galeries gironines. La seva creació artística no es limita al camp de la pintura: el monument a Jaume I de Llagostera i el monument a Lluís Companys de Vidreres són obra seva, així com els vitralls per al santuari de la Mare de Déu dels Àngels, o dissenys de patis de «Girona, temps de flors». Es dedica professionalment a l'ensenyament de dibuix i pintura. L'any 2002 va exposar a l'Institut Cervantes de la capital austríaca, Viena.

Cinc imatges de l'Eivissa evanescent

Isidor Marí

I

A la terrassa

Puc entendre la reixa rovellada
on la meva mà dreta ara reposa
i puc entendre la finestra closa
i el sol que s'estavella a la teulada.

Comprenc el blau del cel i l'estelada
i l'aire mig distret que encara gosa
besar l'alfabeguera. I la rosa.
Refaig els mots d'una cançó oblidada.

Escolteu bé: entre la boira, lluny,
hi ha un corn que brula al mar de la infantesa,

i darrere la lluna un uc retruny,
cavall mai eregat i sense brides.

No faceu cas d'aquesta veu malmesa
i el temps esborrarà les vostres vides.

II

El judici final (L'obrador del sabater)

M'és ben igual si corres o camines,
si saltes o t'ajups, si caus o t'alces
de puntetes, si balles rocks o salses
caribenyes, si seus o peregrines

de la Ceca a la Meca, si patines
amb gel o pells de plàtan, si són falses
o autèntiques les joies que tragines.
Al capdavant, jo sé de quin peu calces.

I per més que raspallis i embetumis,
sabrè si t'has ficat a dins del toll
o sempre has trepitjat la bona pista.

Vindrà el moment, quan tu menys t'ho ensumis,
i aniràs a l'infern dels ulls de poll
o al màgic paradís del futbolista.

III

El purgatori (Dona que adoba una pell)

Blanca i tot, a vegades una ovella
s'esgarria i s'endinsa en els matolls,
potser perquè és un poc dura d'orella
i amb l'esquella confon altres sorolls...

Després diu que no sap ben bé què feia,
i es plany d'haver fet cas a tants de dolls:
el cas és que té embulls fins a la cella
i paparres i llémenes i polls.

Així que quan de nou torna a la pleta
i és a les portes del darrer jardí,
una parca amatent li ha d'escarpir

la llana i adobar la pell, que neta
pugui córrer amb els núvols pel cel blau
o saltar per les ones, al costat de la nau.

IV

La resurrecció (A la drassana)

Ah, qui fos barca per tornar a l'escar
si li cruix la carcassa quan navega,
si té borratxa d'aigua la bodega,
o el nom se li comença a espellofar...

Expert, el calafat la ve a espalmar,
li treu les barbes d'alga que arrossega,
tapa les juntes amb estopa i pega
i amb colors vius la torna a batejar.

I encara que és eixut el balneari,
sense dutxes ni banys ni bafis galènics
—ans en terra la tiren, al contrari—,

té màgics resultats, i fotogènics,
i ella reprèn el seu itinerari
jove i lleugera com un altre fènix!

V

Dues Eivisses

Una se'n va. L'altra tot just arriba.
Una s'ajup en la foscor dels anys
i l'altra impúdica exhibeix estranys
colors a flor de pell, vibrant i viva.

No gosa aquella alçar la veu, i esquiva
la multitud, on sotgen els enganys.
Per contra aquesta juga amb els paranys,
segueix el seu desig, de res no es priva.

La primera s'endinsa en el record;
la segon en l'avui de tot s'oblida,
com si d'abans mai res li hagués de caldre.

Tem una els averanys, l'altra la sort.
Una estalvia, l'altra dilapida.
I el que li sobra a una, manca a l'altra.

